

Казка про Вуглика

О. Шевченко

У Дмитрика було багато різних іграшок. Та чи не найбільше йому подобався плюшевий Ведмедик, нещодавно подарований батьками. Якось раз, коли хлопчика не було вдома, Ведмедик вирішив вийти надвір прогулятися.

— Здрастуй, Ведмежатко, — почув він раптом чийсь верескливий голосочок. — Який ти гарненький, миленький, новенький!

Ведмедик подивився вниз і побачив маленьку чорненьку істоту.

— Доброго дня, шановний! А хто ви такий? — запитав.

— Я добренький, маленький, бідолашненький Вуглик. Ніхто, ніхто мене не пожаліє, ніхто не погладить!..

— Чому ж ви нещасні? — здивувався Ведмедик.

— Ніхто, ніхто мені не допоможе-е-е... — продовжував рюмсати Вуглик. — Одне може мене врятувати: якщо ти, добрий Ведмедику, принесеш мені коробочок сірників.

— А хіба можна брати сірники без дозволу? — здивувався Ведмедик.

— Авжеж, можна! — запевнив його Вуглик. — Це ж так цікаво: запалиш сірник, і вийде веселий маленький вогник...

Ведмедик запросив Вуглика в гості. Там ведмежа пішло на кухню, вимерло... і за мить повернулося з коробкою сірників.

— Виймай сірник, — сказав Вуглик, — і терни об коробку.

Р-р-раз — сірник спалахнув у ведмежачих лапках.

— Ви злий! — заплакав Ведмедик. — Я обпікся!

— Так тобі й треба, плюшева голова! — захихотів Вуглик. — Я був мало не згас, але тепер ще багато капостей можу накоїти...

Ведмедик витер сльози — а Вуглика й слід прохолов. Він сховався серед кубиків, виглядаючи, кого б йому ще обдурити. І тут угледів Чебурашку.

— Здрастуй, Чебурашечко! — пропищав він. — Куди це ти так поспішаєш?

— Я йду додому, — сказав Чебурашка, з цікавістю розглядаючи Вуглика.

— А крокодил Гена вдома? — поцікавився Вуглик.

— Ні, його немає.

— Яке нещастя! Я так хотів побачити свого старого друга, а його немає вдома. Що ж мені робити? — заскиглив Вуглик.

Чебурашка подумав і сказав:

— Якщо хочете, можете почекати Гену в нас.

— Який ти хороший, Чебурашечко! — зрадів Вуглик. — Який розумний! Який вихований!

Чебурашка привів Вуглика до свого будиночка і посадив за стіл.

— А ви хто такий? — запитав гостя. Йому було дуже цікаво.

— Я фокусник! — заявив Вуглик. — Я показую найкращі фокуси із сірниками. Ось дивись, Чебурашечко... — Вуглик витягнув сірник, запалив і проковтнув його просто на очах захопленого малюка.

— Це простий фокус, — захихотів Вуглик. — Я і тебе можу навчити. Діставай сірник, запалюй і кидай на килим.

— Але Гена заборонив мені брати сірники, — сказав Чебурашка. — Він говорив, що це дуже небезпечно.

— Ха! Ха! — розсміявся Вуглик. — А ти йому й повірив! Це він навмисне сказав. Я дозволяю!

Чебурашка запалив сірник і кинув його на підлогу. Килим загорівся, в кімнаті швидко потемніло від диму і стало важко дихати.

— Ой! Ой! — закашляв Чебурашка. — Що ж тепер робити?

— Залазь під ліжко, — порадив Вуглик, — вогонь тебе там не побачить.

І Чебурашка опинився під ліжком.

Серед Дмитрикових іграшок було сім хоробрих олов'яних пожежників — справжня рятувальна команда. Пожежники їздили на великій червоній машині. А ще в їхній команді був розумний пес Пірат, який мав тонкий нюх.

Коли будиночок Чебурашки загорівся, Пірат відразу загавкав:

— Тривога!

— Тривога! — закричали пожежники і, вмиль повсідавшись у машину, помчали до будиночка Чебурашки, з якого валив чорний дим. Вони швидко загасили вогонь, але Чебурашки ніде не знайшли.

— Гав! Він під ліжком сидить, — прогавкав Пірат.

Чебурашку витягнули з-під ліжка, він важко дихав. У горлі в нього було гірко від диму, з очей текли сльози.

— Навіщо ти заліз під ліжко?! — здивувався пес. — Треба було відразу тікати з дому і кликати на допомогу.

— Мені Вуглик сказав, що краще сховатися, — схлипував Чебурашка.

— Вуглик?! — перепитали пожежники.

— Вуглик, — кивнув Чебурашка. — Він навчив мене запалювати і кидати сірники.

— Ай-ай! І ти ні про що не здогадався? — запитав Пірат.

— Ні, — схлипнув Чебурашка. — Вуглик сказав, що він — старий друг Гени.

— Запам’ятай: ніколи у крокодила Гени не було таких друзів, як підступний і хитрий Вуглик. Зараз я візьму слід. Треба його негайно знайти...

Але Вуглика ніде не було. Він утік від Чебурашки, щойно приїхали пожежники, і сховався.

Раптом Вуглик почув, що неподалік плаче Кролик.

— Кролику, чому ти плачеш? — запитав його співчутливо.

— Я йшов на день народження до ляльки Рити, а по дорозі зупинився подивитися, як гасять пожежу в будиночку Чебурашки. Підійшов надто близько до будиночка і весь змок.

— Ох уже ці пожежники! — обурився Вуглик. — Увесь костюмчик тобі намочили...

— І вухо, — поскаржився Кролик.

— Це не біда, — заспокоїв його Вуглик. — У мене є гарна думка: тебе треба висушити.

— А як? — здивувався Кролик.

— На газовій плиті. Дуже швидко. Р-р-раз — і все сухе. Біжімо, швидше!

І вони побігли до будиночка Кролика.

Увійшовши до хатини, Вуглик запалив газову плиту і скомандував:

— Розвішуй свій мокрий одяг і сам підставляй вухо до вогню. Зараз будеш сухий...

Кролик роздягнувся і розвісив одяг над конфоркою, потім і сам став поруч, нахиливши мокре вухо над вогнем.

Спочатку він відчув тепло, та потім вухо задимилося, спалахнув одяг, і Кролик закричав від болю:

— Ой-ой! Вуглику, де ти?

Але Вуглик не озивався. І тут до кухні вскочили пес Пірат і семеро хоробрих пожежників. Загасивши вогонь, вони забинтували Кролику вухо.

— Це все Вуглик! — плакав Кролик. — Він мені радив посушитися біля газової плити.

— Гав! Не можна над газовою плитою сушити речі, а тим більше вуха, — прогарчав Пірат.

— А куди ж подівся цей капосний Вуглик? — спитали пожежники.

— Він, напевно, побіг до ляльки Рити, — сказав Кролик. — Я йому розповів, що в неї день народження.

— Вперед! — гавкнув Пірат, і пожежна машина помчала до будиночка ляльки Рити.

Вуглик був уже там.

— З днем народження, Риточко! — пропищав він, сів на диван поруч із лялькою, та так, що пом’яв стрічку на її новенькому платтячку.

— Я ненавмисно, Риточко, зовсім, зовсім ненавмисно, — почав виправдовуватись незваний гість. — А стрічку ми зараз випрасуємо. Де в тебе праска?

Ляльці Риті було дуже прикро, що Вуглик пом’яв її стрічку, але вона була чемною лялькою. Рита вже хотіла була йти по праску, але згадала, що мама заборонила її брати, крім того, провід праски був несправний.

— Це нічого, що несправний, — запевнив її Вуглик. — Нам же треба зовсім трішечки попрасувати, дуже швидко...

Рита наділа домашній халат, а своє ошатне платтячко приготувала для прасування.

— От і добре, — пропищав Вуглик й устроїв провід праски в розетку.

Лялька почала прасувати, та раптом скрикнула і впала — її вдарило струмом. У прасці щось спалахнуло — і плаття загорілося. Могла статися ще й більша біда, але в цю мить відчинилися двері й до кімнати вскочили сім пожежників із Піратом на чолі. Вони загасили вогонь і заспокоїли Риту.

Пірат сердито бурчав:

— Хіба можна брати праску без дозволу мами? До того ж не можна користуватися несправними електроприладами! Добре ще, що ми вчасно нагодилися.

— Це все той гидкий Вуглик, — схлипнула Рита.

— За ним! — загавкав Пірат. — Він не міг далеко втекти! — і пожежники кинулися в погоню.

Вуглик страшенно знахабнів. Він був переконаний, що може виробляти що завгодно.... І в цей момент капосник побачив Слона. Це була дуже стара іграшка, з нею бавився ще Дмитриків тато. До Слона й поспішив Вуглик.

— Гей ти, стара гумова калоша! — зухвало крикнув він Слону. — Хочеш, я підпалю твій хобот або вуха? Ха-ха-ха!

Слон подивився на маленького Вуглика й сказав:

— Підійди-но ближче.

Вуглик підійшов, готуючись до нової шкоди. А Слон поважно промовив:

— Ти, капоснику, забув, що я не тільки великий і старий, а ще й розумний.

А ти не тільки маленький і злий, а й дурний.

Сказавши так, Слон облив Вуглика водою з хобота.

— Ай-ай-ай! — люто прошипів Вуглик... і згас.

У цей час під'їхала пожежна машина з сімома хоробрими пожежниками і псом Піратом.

— Де Вуглик?! — закричали вони.

А від Вуглика залишилася купка попелу і маленька калюжка на підлозі...

Увечері прийшла Дмитрикова мама, змела попіл і витерла калюжку. А Слон стояв у кутку і усміхався... Невдовзі іграшки присвоїли йому звання почесного пожежника.